

[Dyremose]

straffet, fordi de er gift med en person, som har et selvstændigt erhverv.

Det er grov diskrimination imod dem, der er i privat erhverv, og det er specielt grov diskrimination imod de kvinder, som lider under dette. Jeg fatter ikke, at arbejdsministeren kan acceptere denne diskrimination, når man ellers fra regeringens side siger, at man arbejder for at få fjernet den diskrimination, der er i skattelovgivningen, af kvinder, henholdsvis af ægteskaber.

Så vil jeg også gerne sige, at selv om jeg ikke var medlem, har jeg selvfølgelig læst betænkningen, hr. minister, inden jeg stillede spørgsmålet, og af betænkningen fremgår det, at disse regelsæt ikke var afklaret på det tidspunkt, hvor lovforslaget blev vedtaget, men at de skulle afklares under et efterfølgende udvalgsarbejde. Dette efterfølgende udvalgsarbejde har altså resulteret i ikke en lovændring, men en administrativ praksis, som mit parti og jeg finder aldeles urimelig, og det er derfor ganske fornuftigt at spørge, om man ikke skulle ændre denne administrative praksis. Da det åbenbart ikke kan gøres eller bliver gjort administrativt, er vores metode at opfordre til, at man kommer med et lovinitiativ.

Derfor vil jeg endnu en gang spørge, om ministeren vil være med til at lade være med at diskriminere og i stedet for behandle disse mennesker rimeligt.

Ivar Hansen (V):

Jeg formoder, at det spørgsmål, hr. Dyremose har stillet, henviser til en konkret sag, som bl. a. har været refereret i dagbladet Vestkysten, fra hvis omtale af sagen jeg gerne vil citere. Der står:

»Kvinder, der gifter sig med en mand, som er selvstændig erhvervsdrivende, bliver straffet. Mandens selvstændighed betyder nemlig, at hustruen, hvis hun arbejder og gerne vil være i en arbejdsløshedskasse, bliver henvist til arbejdsløsheds-kassen for selvstændige.«

Jeg går ud fra, at ministeren kan bekræfte, at en kvinde, der arbejder i den virksomhed, hvor manden er ejer eller medejer, men i øvrigt arbejder på funktionærbasis, har ret til at være medlem af arbejdsløsheds-kassen for den pågældende funktionærafdeling.

Videre i den pågældende artikel står der, at ekspeditionstiden i ankenævnet for arbejdsløshedsforsikring er mellem otte og tolv måneder. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han kan bekræfte, at der er en ventetid af den størrelsesorden, og hvis det er tilfældet, hvad ministeren så agter at gøre for at få en sådan ventetid bragt væsentligt ned.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg er ude af stand til at tage stilling til de ting, hr. Ivar Hansen citerede fra dagbladet Vestkysten, relateret til den samme sag, hvorom hr. Dyremose henviser til Jyllands-Posten. Men der var ét punkt, som jeg desværre er nødt til at bekræfte, i hr. Ivar Hansens fremstilling, og det er påstanden om en lang ventetid i behandlingen af sager ved ankenævnet for arbejdsløshedsforsikring. Desværre er det sådan, at vi ikke altid klarer det inden for et år, men at der kan gå længere tid. Det skyldes helt enkelt, at man i takt med den stigende arbejdsløshed har fået et stærkt voksende antal sager, og at man derfor har et ressourceproblem i ankenævnet. Det prøver vi at afhjælpe, men det kan ikke gøres uden øgede bevillinger, samtidig med at vi selvfølgelig må undersøge, om man kan forenkle arbejdsgangen. Derfor vil regeringen gerne give det løfte også ved denne lejlighed, at vi vil arbejde på at afkorte ventetiden.

Det er ikke rigtigt, når hr. Dyremose siger, at det drejer sig om en ægtefælle til en selvstændig erhvervsdrivende, der arbejder for en anden arbejdsgiver. I arbejdsløshedslovens forstand arbejder den pågældende som medhjælpende ægtefælle. Det fremgår da også af begrundelsen for hr. Dyremoses spørgsmål, og det er det, jeg har svaret på. Jeg er nødt til endnu en gang at sige, at reglerne herom er fastsat i henhold til en lovgivning, som det konservative folkeparti og, så vidt jeg husker, i øvrigt også partiet venstre har stemt for, og det er ikke overraskende, for det er nemlig en absolut fornuftig lovgivning.

Dyremose (KF):

Jeg er overhovedet ikke uenig med arbejdsministeren i, at lovgivningen var fornuftig på det grundlag, der forelå dengang, men jeg konstaterer, at den administrative praksis,